

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

13. listopadu 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Občanství Evropské unie – Články 18 a 21 SFEU – Žádost, zasláná členskému státu třetí země, o vydání občana Unie, státního příslušníka jiného členského státu, který využil svého práva volného pohybu v prvně uvedeném členském státě – Žádost podaná za účelem výkonu trestu odnětí svobody, a nikoli za účelem trestního stíhání – Zákaz vydávání, který se uplatňuje pouze na vlastní státní příslušníky – Omezení volného pohybu – Odůvodnění založené na zabrání tomu, aby čin zůstal nepotrestán – Proporcionalita“

Ve věci C-247/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Korkein oikeus (Nejvyšší soud, Finsko) ze dne 12. května 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 16. května 2017, v řízení o vydání

Denise Raugeviciuse,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, M. Vilaras, E. Regan, F. Biltgen a C. Lycourgos, předsedové senátů, M. Ilešič, E. Levits, L. Bay Larsen, C. G. Fernlund (zpravodaj) a S. Rodin, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. května 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za finskou vládu H. Leppo, jako zmocněnkyní,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a J. Pavlišem, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem, M. Hellmannem a S. Weinkauff, jako zmocněnci,
- za Irsko M. Browne, J. Quaney a A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Gray, BL,
- za kyperskou vládu E. Zachariadou, E. Neofytou a M. Spiliotopoulou, jako zmocněnkyněmi,
- za litevskou vládu D. Kriauciūnasem a V. Čepaitė, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: finština.

- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, G. Koósem a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu G. Eberhardem, jako zmocněncem,
- za rumunskou vládu C.-R. Cantărem, R. Mangu, E. Gane a C.-M. Florescu, jako zmocněnci,
- za švédskou vládu A. Falk, H. Shev, C. Meyer-Seitz, L. Zettergren a A. Alriksson, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi S. Grünheid, R. Troostersem a M. Huttunenem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. července 2018,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 18 prvního pododstavce a článku 21 SFEU.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci žádosti o vydání, kterou zaslaly ruské orgány finským orgánům, týkající se Denise Raugėviciuse, litevského a ruského státního příslušníka, za účelem výkonu trestu odnětí svobody.

Právní rámec

Evropská úmluva o vydávání

- 3 Článek 1 Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 (dále jen „Evropská úmluva o vydávání“) stanoví:

„Smluvní strany se zavazují vzájemně si vydávat, v souladu s ustanoveními a podmínkami uvedenými v této Úmluvě, všechny osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadující strany trestní stíhání pro trestný čin, nebo které jsou vyžadovány těmito orgány k výkonu trestu nebo ochranného opatření.“

- 4 Článek 6 Evropské úmluvy o vydávání, nadepsaný „Vydávání občanů“, stanoví:

„1.

- a) Smluvní strany mají právo odmítnout vydání svých občanů.
- b) Každá smluvní strana může prohlášením učiněným při podpisu nebo ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, v rozsahu, v jakém se jí to týká, a pro účely této Úmluvy vymezit pojem ‚občan‘.
- c) Občanství bude určováno k době, kdy se přijímá rozhodnutí o vydání. [...]

2. Jestliže dožádaná strana nevydá svého občana, předá na žádost dožadující strany věc svým příslušným orgánům, aby mohly zahájit trestní stíhání, pokud to považují za vhodné. Spisy, informace a doličné věci, které se vztahují k trestnému činu, budou za tím účelem bezplatně předány způsobem uvedeným v odst. 1 článku 12. Dožadující strana bude informována o výsledku své žádosti.“

5 Článek 10 uvedené úmluvy, nadepsaný „Promlčení“, stanoví:

„Vydání nebude povoleno, pokud žádaná osoba nemůže být podle právního řádu dožadující nebo dožádané strany trestně stíhána nebo potrestána v důsledku promlčení.“

6 Článek 17 téže úmluvy stanoví:

„Pokud o vydání žádá současně víc jak jeden stát, ať už pro stejný trestný čin nebo pro různé trestné činy, dožádaná strana rozhodne po přihlédnutí ke všem okolnostem, zejména k relativní závažnosti a místu spáchání trestných činů, dále k datu žádostí, k občanství vyžádané osoby a k možnosti následného vydání do dalšího státu.“

7 Finská republika učinila prohlášení ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o vydávání tohoto znění:

„Ve smyslu této [ú]mluvy se ‚občany‘ rozumí příslušníci Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizinci s bydlištěm v těchto státech.“

Finské právo

8 Podle § 9 třetího pododstavce Finské ústavy ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení platilo, že „[ž]ádný finský občan nemůže být proti své vůli vydán nebo přemístěn do jiné země. Zákon však může stanovit, že finský občan může být z důvodu spáchání trestného činu nebo pro účely řízení [...] vydán nebo přemístěn do země, v níž budou zaručena jeho lidská práva a jeho právní ochrana“.

9 Podle § 2 rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta annettu laki (456/1970) [zákon (456/1970) o vydávání v případě spáchání trestného činu, dále jen „zákon o vydávání“] platí, že finský občan nemůže být vydán.

10 V prvním pododstavci § 14 zákon o vydávání stanoví:

„Ministerstvo spravedlnosti rozhoduje o tom, zda bude žádosti o vydání vyhověno.“

11 Podle § 16 prvního pododstavce tohoto zákona platí:

„Pokud osoba, které se žádost o vydání týká, v průběhu šetření nebo v návrhu, který je doručen ministerstvu spravedlnosti před tím, než je ve věci rozhodnuto, prohlásí, že se domnívá, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání, ministerstvo v případě, že žádost o vydání není ihned zamítnuta, požádá před rozhodnutím ve věci samé Korkein oikeus [(Nejvyšší soud, Finsko)] o vydání stanoviska. Ministerstvo si může vyžádat stanovisko rovněž v jiných případech, pokud to považuje za nutné.“

12 Znění § 17 zákona o vydávání je následující:

„Korkein oikeus (Nejvyšší soud) posoudí, zda lze žádosti o vydání vyhovět, přičemž zohlední ustanovení § 1 až § 10 tohoto zákona a obdobná ustanovení mezinárodních dohod uzavřených Finskem.“

Pokud má Korkein oikeus (Nejvyšší soud) za to, že existuje překážka bránící vydání, žádosti o vydání nelze vyhovět.“

- 13 Trest odnětí svobody vydaný soudem státu, který není členským státem Evropské unie, lze ve Finsku vykonat podle kansainvälisestä yhteistoiminnasta eräiden rikosoikeudellisten seuraamusten täytäntöönpanosta annettu laki (21/1987) [zákon (21/1987) o mezinárodní spolupráci při výkonu některých trestních sankcí]. V ustanoveních § 3 tohoto zákona se stanoví:

„Trest uložený soudem cizího státu lze vykonat ve Finsku tehdy, pokud:

- 1) je odsuzující rozsudek ve státě, v němž byl vydán, pravomocný a vykonatelný,

[...]

- 3) stát, v němž byl trest uložen, o to požádal nebo s tím souhlasil.

Trest odnětí svobody lze vykonat ve Finsku v souladu s prvním pododstavcem tehdy, pokud je odsouzenou osobou finský občan nebo cizí státní příslušník s trvalým pobytem ve Finsku a pokud s tím odsouzená osoba souhlasila. [...]"

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Dne 1. února 2011 byl D. Raugėvicius ruským soudem shledán vinným z trestného činu souvisejícího s omamnými látkami a spočívajícího v držení směsi obsahující 3,040 gramů heroinu bez úmyslu prodeje, za který byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.
- 15 Dne 16. listopadu 2011 zrušil soud se sídlem v Leningradské oblasti (Rusko) podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody z důvodu nedodržení povinností týkajících se dohledu a uložil D. Raugėviciusovi trest odnětí svobody v trvání čtyř let.
- 16 Dne 12. července 2016 byl na D. Raugėviciuse vydán mezinárodní zatýkácí rozkaz.
- 17 Dne 12. prosince 2016 byl D. Raugėvicius soudem prvního stupně ve Finsku odsouzen k zákazu vycestovat mimo území tohoto členského státu.
- 18 Dne 27. prosince 2016 požádala Ruská federace finské orgány o zatčení D. Raugėviciuse a jeho vydání do Ruska za účelem výkonu trestu odnětí svobody.
- 19 Denis Raugėvicius se svým vydáním nesouhlasil, přičemž se dovolával zejména toho, že ve Finsku žije již dlouho a je otcem dvou dětí, které mají v tomto členském státě bydliště a mají finskou státní příslušnost.
- 20 Dne 7. února 2017 podalo ministerstvo spravedlnosti ke Korkein oikeus (Nejvyšší soud) žádost o vydání stanoviska k otázce, zda existují právní překážky, které by bránily vydání D. Raugėviciuse do Ruska.
- 21 Korkein oikeus (Nejvyšší soud) dospěl k závěru, že je „soudem“ ve smyslu judikatury Soudního dvora k článku 267 SFEU, i když jeho úkolem je vydat stanovisko v rámci řízení o žádosti o vydání. Uvádí, že splňuje kritéria tohoto pojmu, která Soudní dvůr připomněl mimo jiné v rozsudku ze dne 19. prosince 2012, Epitropos tou Elegktikou Synedriou (C-363/11, EU:C:2012:825, bod 18), neboť je zřízen zákonem, jedná se o stálý orgán, má obligatorní jurisdikci, řízení před ním má kontradiktorní povahu, aplikuje právní předpisy a je nezávislý. Navíc mu byl předložen spor, neboť D. Raugėvicius zpochybnil své vydání a ministerstvo spravedlnosti nedospělo k závěru, že žádost Ruské federace má být ihned zamítnuta. Korkein oikeus (Nejvyšší soud) konečně dodává, že stanovisko, které musí vydat, je závazné, protože kdyby dospěl k závěru, že existuje překážka požadovanému vydání, nemůže být žádosti o vydání vyhověno.

- 22 Předkládající soud má dále za to, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), na základě článků 18 a 21 SFEU shledal, že pravidla použitelná v oblasti vydávání mohou omezit svobodu pohybu státních příslušníků jiných členských států, kteří se pohybují a pobývají na území členských států. Uvedená pravidla je proto třeba posuzovat rovněž z hlediska zákazu diskriminace.
- 23 Korkein oikeus (Nejvyšší soud) nicméně shledává rozdíly mezi projednávanou věcí, týkající se žádosti o vydání pro účely odpykání trestu, a věcí, ve které byl vydán citovaný rozsudek, týkající se žádosti o vydání pro účely stíhání.
- 24 Konkrétně tento soud podotýká, že zatímco dožadovaný členský stát má v zásadě povinnost stíhat své vlastní státní příslušníky v případě, kdy je nevydá, obdobná povinnost vykonat na svém území trest uložený jeho státním příslušníkům třetí zemí neexistuje.
- 25 Za těchto podmínek se Korkein oikeus (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba vnitrostátní pravidla o vydávání za trestný čin posuzovat vzhledem ke svobodě pohybu příslušníků jiného členského státu vždy stejně, bez ohledu na to, zda se žádost o vydání, která byla podána třetím státem podle dohody o vydávání, týká výkonu trestu odnětí svobody nebo, jak tomu bylo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), trestního stíhání? Je relevantní skutečnost, že vyžádaná osoba je nejen státním příslušníkem členského státu Unie, ale i státním příslušníkem dožadujícího státu?
- 2) Znevýhodňuje vnitrostátní právní úprava, podle níž nejsou pro účely výkonu trestu vydávání mimo Unii pouze vlastní státní příslušníci, neodůvodněně státní příslušníky jiného členského státu? Je třeba v případě výkonu rovněž použít mechanismy unijního práva, kterými lze dosáhnout legitimního cíle méně omezujícím způsobem? Jak má být postupováno v případě žádosti o vydání za takové situace, v níž byl jiný členský stát na základě použití takových mechanismů informován o žádosti o vydání, avšak – např. kvůli právním překážkám – nepřijal vůči svému státnímu příslušníkovi žádná opatření?“

K předběžným otázkám

- 26 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, jimiž je třeba se zabývat společně, je, zda musí být články 18 a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že v případě žádosti třetí země o vydání občana Unie, který využil svého práva volného pohybu, nikoli pro účely stíhání, nýbrž pro účely výkonu trestu odnětí svobody, má dožadovaný členský stát, jehož vnitrostátní právo zakazuje vydávat mimo Unii vlastní státní příslušníky pro účely výkonu trestu a stanoví možnost odpykat na jeho území trest uložený v zahraničí, povinnost zjišťovat, zda k vydání existuje alternativní opatření, které by do výkonu tohoto práva volného pohybu zasahovalo v menší míře.
- 27 V této souvislosti je třeba připomenout, že takový občan Unie, jako je D. Raugevicius, státní příslušník jednoho z členských států, v tomto případě Litevské republiky, který se přemístil do jiného členského státu, v tomto případě do Finské republiky, využil své svobody pohybu, takže jeho situace spadá do oblasti působnosti článku 18 SFEU, který zakotvuje zásadu zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 31).

- 28 Dále vnitrostátní pravidlo, které zákaz vydávání vztahuje jen na finské státní příslušníky, zavádí rozdílné zacházení mezi těmito státními příslušníky a státními příslušníky ostatních členských států. Takové pravidlo má tudíž za následek nerovné zacházení, které může ovlivnit svobodu pohybu státních příslušníků ostatních členských států v rámci Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 32).
- 29 Okolnost, že státní příslušník jiného členského státu než členského státu, který byl požádán o vydání, jako je D. Raugevicius, má i státní příslušnost třetí země, která tuto žádost podala, nemůže tento závěr vyvrátit. Dvojitá státní příslušnost některého členského státu a třetího státu totiž nemůže zbavit dotyčnou osobu svobod, které pro něj jakožto státního příslušníka členského státu vyplývají z unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 1992, Micheletti a další, C-369/90, EU:C:1992:295, bod 15).
- 30 Z toho vyplývá, že v takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, vede nerovné zacházení spočívající v umožnění vydání občana Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, jako je D. Raugevicius, k omezení svobody pohybu ve smyslu článku 21 SFEU (rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 33).
- 31 Takové omezení svobody pohybu osob může být odůvodněno pouze tehdy, když se zakládá na objektivních hlediscích a je přiměřené cíli legitimně sledovanému vnitrostátním právem (rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 34 a citovaná judikatura).
- 32 V tomto ohledu Soudní dvůr připustil, že cíl zabránit nebezpečí nepotrestání osob, které spáchaly trestný čin, musí být považován za legitimní a může odůvodnit omezující opatření, pokud je takové opatření nezbytné pro ochranu zájmů, které má zaručit, a pouze v rozsahu, v němž těchto cílů nemůže být dosaženo méně omezujícími opatřeními (rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 37 a 38).
- 33 V této souvislosti Soudní dvůr rozhodl v bodě 39 rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), že vydání je postupem, který směřuje k boji proti nepotrestání osoby, jež se nachází na území jiného státu než státu, na jehož území trestný čin údajně spáchala. V citovaném rozsudku, který se týkal vydání pro účely stíhání, poukázal Soudní dvůr v tomtéž bodě na to, že nevydání státních příslušníků je v obecné rovině kompenzováno možností dožádaného členského státu stíhat vlastní příslušníky za závažné trestné činy spáchané mimo jeho území, zatímco je tento členský stát zpravidla nepřislušný k rozhodnutí o takových činech, když ani pachatel, ani oběť údajného trestného činu nemá státní příslušnost uvedeného členského státu. Soudní dvůr z toho dovodil, že vydání tedy umožňuje zabránit tomu, aby trestné činy spáchané na území státu osobami, které z něj uprchnou, zůstaly nepotrestány.
- 34 Předkládající soud se nicméně táže, zda se tyto úvahy uplatní i v případě žádosti o vydání pro účely výkonu trestu.
- 35 Uvedený soud o tom pochybuje a uvádí, že Evropská úmluva o vydávání sice stanoví v čl. 6 odst. 2 možnost dožádaného státu zahájit stíhání proti svým státním příslušníkům, které nevydá, avšak členskému státu, který odmítne vydat své státní příslušníky, nestanoví povinnost přijmout opatření k výkonu trestu uloženého soudem jiného státu, jenž je stranou téže úmluvy. Předkládající soud a několik vlád, které předložily vyjádření Soudnímu dvoru, mají také za to, že zahájení nového stíhání proti osobě, která již byla stíhána a odsouzena v dožadujícím státě, by mohlo být v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, podle které nelze nikoho dvakrát stíhat za týž trestný čin.
- 36 Je nicméně třeba konstatovat, že zásada *ne bis in idem* zaručená vnitrostátním právem může sice představovat překážku tomu, aby členský stát stíhal osoby, vůči kterým směřuje žádost o vydání pro účely výkonu trestu, avšak nic to nemění na tom, že pro zabránění tomu, aby takové osoby zůstaly

nepotrestány, existují ve vnitrostátním nebo mezinárodním právu mechanismy umožňující těmto osobám odpykat si trest zejména ve státě, jehož jsou příslušníky, a tím zvýšit jejich šance na resocializaci po odpykání trestu.

- 37 V této souvislosti jde zejména o Úmluvu o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983, jejímiž smluvními stranami jsou všechny členské státy i Ruská federace. Tato úmluva totiž umožňuje osobě, která byla odsouzena na území některého ze signatářských států úmluvy, v souladu s jejím článkem 2 požádat o předání na území státu svého původu k výkonu trestu, který jí byl uložen, přičemž podle bodů odůvodnění této úmluvy je cílem takového předání zejména napomáhat resocializaci odsouzených osob tím, že cizincům, kteří byli zbaveni svobody v důsledku spáchání trestného činu, umožní vykonat jejich trest v jejich původním sociálním prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2005, Laurin Effing, C-302/02, EU:C:2005:36, body 12 a 13).
- 38 Některé státy, jako například Finská republika, navíc stanoví pro své vlastní státní příslušníky i možnost odpykat na svém území trest uložený v jiném státě.
- 39 V souvislosti se žádostí o vydání pro účely výkonu trestu je proto třeba podotknout, že i když dožádaný členský stát pochopitelně nemůže zahájit stíhání proti vlastním státním příslušníkům, existují mechanismy umožňující těmto státním příslušníkům odpykat si trest na území tohoto členského státu. Vydání naproti tomu umožňuje zabránit tomu, aby se občané Unie, kteří nejsou státními příslušníky tohoto členského státu, vyhýbali výkonu svého trestu.
- 40 Vzhledem k tomu, jak bylo připomenuto výše v bodě 33 tohoto rozsudku, že vydání může zabránit nebezpečí nepotrestání státních příslušníků jiných členských států než dožádaného členského státu a vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení umožňuje vydávat státní příslušníky jiných členských států než Finské republiky, je třeba se zabývat proporcionalitou této právní úpravy a ověřit, zda neexistují jiná opatření umožňující dosáhnout tohoto cíle stejně účinně, která by ale do svobody pohybu těchto státních příslušníků zasahovala v menší míře (rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 41), přičemž bude třeba zohlednit všechny skutkové i právní okolnosti věci.
- 41 Z předkládacího rozhodnutí v projednávané věci vyplývá, že D. Raugevicius vyjádřil nesouhlas se svým vydáním, neboť ve Finsku žije již dlouho a je otcem dvou dětí finské státní příslušnosti, které mají v tomto členském státě bydliště. Tyto okolnosti nebyly v průběhu řízení před Soudním dvorem zpochybněny. Nelze proto vyloučit, že D. Raugevicius by bylo možné považovat za cizího státního příslušníka s trvalým pobytem ve Finsku ve smyslu § 3 druhého pododstavce zákona o mezinárodní spolupráci při výkonu některých trestních sankcí.
- 42 Je-li tomu tak, potom z tohoto ustanovení plyne, že by si D. Raugevicius mohl trest, k němuž byl odsouzen v Rusku, odpykat na finském území, pokud s tím bude souhlasit Rusko i sám D. Raugevicius.
- 43 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je status občana Unie předurčen k tomu být základním statutem státních příslušníků členských států (viz zejména rozsudky ze dne 20. září 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, bod 31; ze dne 8. března 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, bod 41, a ze dne 5. června 2018, Coman a další, C-673/16, EU:C:2018:385, bod 30).
- 44 Všichni občané Unie se tedy mohou dovolávat zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti uvedeného v článku 18 SFEU ve všech situacích spadajících do věcné působnosti unijního práva, přičemž tyto situace zahrnují, stejně jako ve sporu v původním řízení, výkon základní svobody pohybu a pobytu na území členských států přiznané článkem 21 SFEU (viz rozsudky ze dne 4. října 2012, Komise v. Rakousko, C-75/11, EU:C:2012:605, bod 39, a ze dne 11. listopadu 2014, Dano, C-333/13, EU:C:2014:2358, bod 59).

- 45 Dále je třeba shledat, že i když je s ohledem na neexistenci unijních právních pravidel upravujících vydávání státních příslušníků členských států do Ruska nadále v pravomoci členských států přijímat taková pravidla, jsou tyto členské státy povinny při vykonávání této pravomoci dodržovat unijní právo, zejména zákaz diskriminace stanovený v článku 18 SFEU a svobodu pohybu a pobytu na území členských států zaručenou v čl. 21 odst. 1 SFEU.
- 46 Vzhledem k cíli zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni, se přitom finští státní příslušníci na straně jedné a státní příslušníci jiných členských států, kteří mají ve Finsku trvalý pobyt, čímž dokládají jednoznačný stupeň začlenění do společnosti tohoto státu, na straně druhé nacházejí ve srovnatelné situaci (obdobně viz rozsudek ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 67). Ověřit, zda D. Raugevicius spadá do této kategorie státních příslušníků jiných členských států, musí předkládající soud.
- 47 Články 18 a 21 SFEU tudíž vyžadují, aby se na státní příslušníky jiných členských států, kteří mají ve Finsku trvalý pobyt a ve vztahu ke kterým podala třetí země žádost o vydání pro účely výkonu trestu odnětí svobody, vztahovalo pravidlo zakazující vydávání finských státních příslušníků a aby si mohli za stejných podmínek jako finští státní příslušníci odpykat trest na finském území.
- 48 Naproti tomu, pokud takového občana, jako je D. Raugevicius, nelze považovat za osobu s trvalým pobytem v dožádaném členském státě, je otázka jeho vydání upravena vnitrostátním právem nebo příslušným mezinárodním právem.
- 49 Je rovněž třeba podotknout, že pokud dožádaný členský stát hodlá na základě žádosti třetí země vydat státního příslušníka jiného členského státu, musí se prvně zmíněný členský stát ujistit, že vydáním nebude zasaženo do práv zaručených Listinou základních práv Evropské unie, zejména jejím článkem 19 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 60).
- 50 S ohledem na všechny výše rozvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět, že články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že v případě žádosti třetí země o vydání občana Unie, který využil svého práva volného pohybu, nikoli pro účely stíhání, nýbrž pro účely výkonu trestu odnětí svobody, má dožádaný členský stát, jehož vnitrostátní právo zakazuje vydávat mimo Unii vlastní státní příslušníky pro účely výkonu trestu a stanoví možnost odpykat na jeho území trest uložený v zahraničí, povinnost zacházet s tímto občanem Unie, má-li na jeho území trvalý pobyt, stejným způsobem, jakým v oblasti vydávání zachází s vlastními státními příslušníky.

K nákladům řízení

- 51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že v případě žádosti třetí země o vydání občana Evropské unie, který využil svého práva volného pohybu, nikoli pro účely stíhání, nýbrž pro účely výkonu trestu odnětí svobody, má dožádaný členský stát, jehož vnitrostátní právo zakazuje vydávat mimo Unii vlastní státní příslušníky pro účely výkonu trestu a stanoví možnost odpykat na jeho území trest uložený v zahraničí, povinnost zacházet s tímto občanem Unie, má-li na jeho území trvalý pobyt, stejným způsobem, jakým v oblasti vydávání zachází s vlastními státními příslušníky.

Podpisy.